

מאחיק חלץ לזקוקה עד שתהיה אחותה
הזאת מותרת לך!

אלא זאת שכנסו אותה **שניה**, מדוע תצא?
והרי **אמר** בעלה, שכנס אותה שניה: כיון
שאינ ידוע איזו מהן נפלה תחילה, הרי יתכן
כי **הבראי** שכנס ראשון, את זו שנפלה **שניה**
הוא **ייבם**. ונמצא **שאנא** — את זאת שנפלה
ראשונה אני **מייבם**!

והיא מותרת לגמרי, לפי שבשעת נפילה היא
היתה מותרת, וגם עתה, משייבם אחי את
אחותה, פקעה הזיקה של אחותה, ואין היא
עתה אחות זקוקה!

והרי במקום שיש ספק אחות זקוקה, אם
קדמו וכנסו, אין מוציאין מידם, וכמו
ששנינו לעיל [כד א].

וכיון שאי אפשר להסביר את משנתנו, **היינו**
דקאמר ליה רבי יוחנן, משנה זו של
"אחיות", אינה משנה, ואיני יודע מי **שאנא**!

ועתה באה הגמרא להקשות מהמשך
המשנה, בין לרב ובין לרבי יוחנן:

תנן במשנתנו: **היתה אחת מהן**, משתי
האחיות, **אסורה על האח האחד איסור ערוה**

—

הוא **אסור בה**, ומותר באחותה, לפי שאין
היא אחות זקוקה, שהרי אחותה היא ערוה
עליו.

והאח השני **אסור בשתייהן**. כי כל אחת מהן
היא אחות זקוקה.

סלקא דעתך, הניחה הגמרא, שמדובר

ולכן, כאן, כשנאסרה הראשונה מלייבם
בנפילתה של השניה, היא נאסרה עולמית,
ואינה חוזרת להיתרה הראשון, גם כשיחלוץ
האח השני לשניה ויתיר בכך את הראשונה
מאיסור אחות זקוקה.

ומשנינו: **מדסיפא** של משנתנו **רבי אליעזר**
היא, שהרי שנינו בהמשך את דברי רבי
אליעזר כשהוא שונה את דברי בית שמאי
ובית הלל — **רישא**, **לאו רבי אליעזר** היא!

ועוד מקשינן: **ונימא** להו, שמשנתנו עוסקת
בכגון **דנפול** שתי האחיות **בבת אחת**,
ונאסרו כאחת, ואין כאן יבמה שנפלה
ראשונה והותרה בשעת נפילה, ולפי **רבי**
יוסי הגלילי היא, **דאמר**: **אפשר לצמצם**,
שיארעו שני דברים כאחת בפרק זמן
מצומצם. ואף כאן מדובר שמתו שני האחים
בדיוק באותו הזמן, ולכן אין כאן יבמה
שהותרה תחילה.

ומשנינו: **לא סתם לן תנא כרבי יוסי הגלילי**!

עוד מקשינן: **ולימא** ליה, שמדברת משנתנו
בכגון **דלא ידעינן** הי, איזו מהאחיות, **נפול**
ברישא. ולכן, אין אפשרות לומר לאחד
חלוץ לשניה כדי להתיר את הראשונה
ליבום?!

ומשנינו: **אי הכי**, אם נעמיד בכגון שלא ידוע
מי נפלה ראשונה, כיצד נבאר את **היינו**
דקתני "קדמו וכנסו — יוציאור"?!

והרי **בשלמא** זאת שכנסו אותה **ראשונה**,
שפיר תצא, משום **דאמרינן** ליה, ליבם שכנס
ראשון: זאת — **מאן שריא** לך לכונסה?!
והרי גם אם אכן היא זאת שנפלה ראשונה,
אסורה היא עליך משום אחות זקוקה, ומי